

TEHNICA PROGRAMĂRII DINAMICE

1. Prezentare generală

Programarea dinamică este o tehnică de programare utilizată, de obicei, tot pentru rezolvarea problemelor de optimizare. Programarea dinamică a fost inventată de către matematicianul american Richard Bellman în anii '50 în scopul optimizării unor probleme de planificare, deci cuvântul *programare* din denumirea acestei tehnici are, de fapt, semnificația de *planificare*, ci nu semnificația din informatică! Practic, tehnica programării dinamice poate fi utilizată pentru planificarea optimă a unor activități, iar decizia de a planifica sau nu o anumită activitate se va lua *dinamic*, ținând cont de activitățile planificate până în momentul respectiv. Astfel, se observă faptul că tehnica programării dinamice diferă de tehnica Greedy (care este utilizată tot pentru rezolvarea problemelor de optim), în care decizia de a planifica sau nu o anumită activitate se ia într-un mod static, fără a ține cont de activitățile planificate anterior, ci doar verificând dacă activitatea curentă îndeplinește un anumit criteriu predefinit. Totuși, cele două tehnici de programare se aseamănă prin faptul că ambele determină o singură soluție a problemei, chiar dacă există mai multe.

În general, tehnica programării dinamice se poate utiliza pentru rezolvarea problemelor de optim care îndeplinesc următoarele două condiții:

1. *condiția de substructură optimă*: problema dată se poate descompune în subprobleme de același tip, iar soluția sa optimă (optimumul global) se obține combinând soluțiile optime ale subproblemelor în care a fost descompusă (optime locale);
2. *condiția de superpozabilitate*: subproblemele în care se descompune problema dată se suprapun.

Se poate observa faptul că prima condiție este o combinație dintre o condiție specifică tehnicii de programare *Divide et Impera* (problema dată se descompune în subprobleme de același tip) și o condiție specifică tehnicii *Greedy* (optimumul global se obține din optimele locale). Totuși, o rezolvare a acestui tip de problemă folosind tehnica *Divide et Impera* ar fi ineficientă, deoarece subproblemele se suprapun (a doua condiție), deci aceeași subproblemă ar fi rezolvată de mai multe ori, ceea ce ar conduce la un timp de executare foarte mare (de obicei, chiar exponențial)!

Pentru a evita rezolvarea repetată a unei subprobleme, se va utiliza *tehnica memoizării*: fiecare subproblemă va fi rezolvată o singură dată, iar soluția sa va fi păstrată într-o structură de date corespunzătoare, de obicei, unidimensională sau bidimensională.

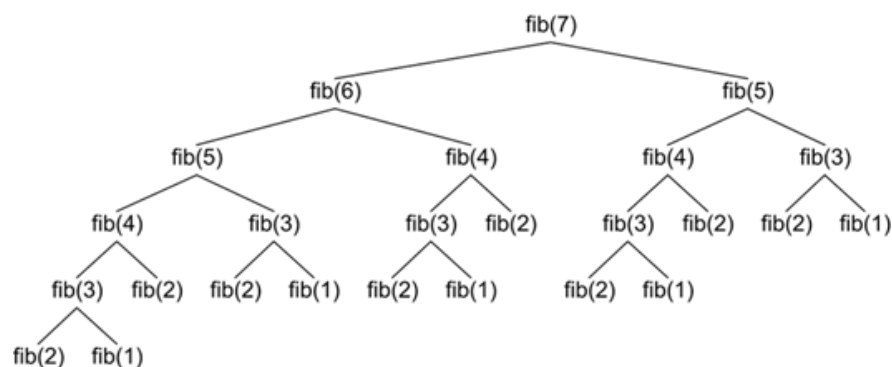
De exemplu, să considerăm șirul lui Fibonacci, definit recurent astfel:

$$f_n = \begin{cases} 0, & \text{dacă } n = 1 \\ 1, & \text{dacă } n = 2 \\ f_{n-2} + f_{n-1}, & \text{dacă } n \geq 3 \end{cases}$$

O implementare directă a relației de recurență de mai sus pentru a calcula termenul f_n se poate realiza utilizând o funcție recursivă:

```
def fib(n):
    if n == 1:
        return 0
    if n == 2:
        return 1
    return fib(n-2) + fib(n-1)
```

Pentru a calcula termenul f_7 vom apela funcția prin `fib(7)` și vom obține următorul arbore de apeluri recursive (sursa imaginii: <https://medium.com/@shmuel.lotman/the-2-00-am-javascript-blog-about-memoization-41347e8fa603>):

Se observă faptul că anumiți termeni ai șirului se calculează în mod repetat (de exemplu, termenul $f_3 = \text{fib}(3)$ se va calcula de 5 ori), ceea ce va conduce la o complexitate exponențială (am demonstrat acest fapt în capitolul dedicat tehnicii Divide et Impera).

Pentru a evita calcularea repetată a unor termeni ai șirului, vom folosi tehnica memoizării: vom utiliza o listă `f` pentru a memora termenii șirului, iar fiecare termen nou `f[i]` va fi calculat ca sumă a celor doi termeni precedenți, respectiv `f[i-2]` și `f[i-1]`:

```
def fib(n):
    f = [-1, 0, 1]
    for i in range(3, n+1):
        f.append(f[i-2] + f[i-1])
    return f[n]
```

Se observă faptul că lista `f` este completată într-o manieră ascendentă (*bottom-up*), respectiv se începe cu subproblemele direct rezolvabile (cazurile $n = 0$ și $n = 1$) și apoi se calculează restul termenilor șirului, până la valoarea dorită `f[n]`. Practic, putem afirma faptul că se efectuează doar etapa Impera din rezolvarea de tip Divide et Impera!

În concluzie, rezolvarea unei probleme utilizând tehnica programării dinamice necesită parcurgerea următoarelor etape:

- 1) se identifică subproblemele problemei date și se determină o relație de recurență care să furnizeze soluția optimă a problemei în funcție de soluțiile optime ale subproblemelor sale (se utilizează substructura optimală a problemei);
- 2) se identifică o structură de date capabilă să rețină soluțiile subproblemelor;

- 3) se rezolvă iterativ relația de recurență, folosind tehnica memoizării într-o manieră ascendentă (respectiv se rezolvă subproblemele în ordinea crescătoare a dimensiunilor lor), obținându-se astfel valoarea optimă căutată;
- 4) se construiește o soluție care furnizează valoarea optimă, utilizând soluțiile subproblemelor calculate anterior (această etapă este opțională).

2. Suma maximă într-un triunghi de numere

Considerăm un triunghi format din n șiruri din numere întregi, astfel: prima linie conține un număr, a doua linie conține două numere, ..., a n -a linie (ultima) conține n numere (un astfel de triunghi este, de fapt, jumătatea inferioară a unei matrice pătrate de dimensiune n). De exemplu, un triunghi t de numere cu dimensiunea $n = 5$ este următorul:

$$t = \begin{pmatrix} 10 \\ -2 & 15 \\ 13 & -8 & -10 \\ -17 & 1 & 21 & 16 \\ 7 & 3 & -11 & 14 & 1 \end{pmatrix}$$

Să se determine cea mai mare sumă formată din elemente aflate pe un traseu care începe pe prima linie și se termină pe ultima, iar succesorul fiecărui element de pe traseu (mai puțin în cazul ultimului) este situat pe linia următoare, fie sub el, fie în dreapta sa. Practic, succesorul unui element $t[i][j]$ este fie $t[i+1][j]$, fie $t[i+1][j+1]$.

Pentru triunghiul t de mai sus, suma maximă care se poate obține este 52, pe traseul $t[0][0] \rightarrow t[1][1] \rightarrow t[2][1] \rightarrow t[3][2] \rightarrow t[4][3]$, marcat cu **roșu** în triunghi.

Fiind o problemă de optim, într-o primă variantă de rezolvare am putea încerca aplicarea unui algoritm de tip Greedy, respectiv succesorul fiecărui element $t[i][j]$ de pe traseu să fie ales maximul dintre $t[i+1][j]$ și $t[i+1][j+1]$. Deși traseul marcat cu **roșu** în triunghiul de mai sus are această proprietate, se poate observa ușor faptul că algoritmul Greedy ar eșua dacă modificăm valoarea 7 din colțul stânga-jos în 700! În acest caz, algoritmul Greedy ar selecta tot elementele aflate pe traseul marcat cu **roșu**, dar suma maximă s-ar obține, de fapt, pe traseul format din elementele aflate pe prima coloană a triunghiului. Mai mult, traseul selectat de algoritmul Greedy ar rămâne cel marcat cu **roșu**, indiferent cum am modifica elementele marcate cu **albastru**!

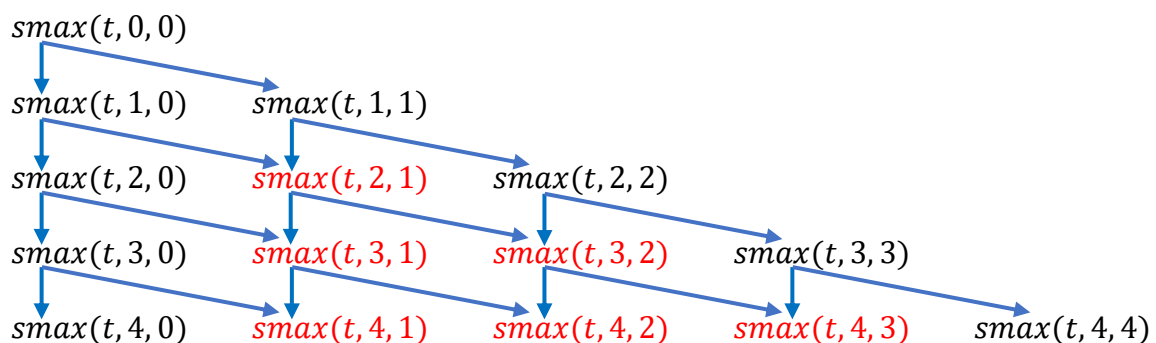
O altă variantă de rezolvare ar putea utiliza tehnica Backtracking pentru generarea tuturor traseelor care respectă cerințele problemei și selectarea celui care are suma elementelor maximă. Această variantă de rezolvare este corectă, dar ineficientă, deoarece are complexitatea exponențială $O(2^{n-1})$. Pentru a demonstra acest lucru, vom calcula numărul total de trasee care respectă cerințele problemei. În acest scop, vom codifica deplasarea din elementul curent $t[i][j]$ în elementul $t[i+1][j]$ cu 0 și deplasarea din elementul curent $t[i][j]$ în elementul $t[i+1][j+1]$ cu 1, iar oricărui traseu corect îi vom asocia un șir binar de lungime $n - 1$. De exemplu, traseului marcat cu **roșu** în triunghiul de mai sus i se asociază șirul binar **1011**, traseului format din elementele de pe prima coloană i se asociază șirul binar 0000 (cel mai mic în sens lexicografic), iar traseului

format din elementele de pe diagonala i se asociază șirul binar 1111 (cel mai mare în sens lexicografic). Deoarece această asociere este bijectivă (unui traseu îi corespunde un singur șir binar, iar unui șir binar îi corespunde un singur traseu), rezultă că numărul traseelor corecte este egal cu numărul șirurilor binare de lungime $n - 1$, deci cu 2^{n-1} .

O altă variantă de rezolvare ar putea utiliza tehnica Divide et Impera, observând faptul că problema considerată îndeplinește condițiile cerute pentru utilizarea acestei tehnici de programare: suma maximă pe un traseu care începe cu elementul $t[i][j]$ este egală cu el plus maximul sumelor care se obțin pe cele două trasee care încep cu $t[i+1][j]$ și $t[i+1][j+1]$, iar problema direct rezolvabilă o constituie calcularea sumei maxime care se poate obține pe un traseu care începe cu un element aflat pe ultima linie a triunghiului, deoarece, evident, aceasta este egală chiar cu elementul respectiv. Considerând $smax(t, i, j)$ o funcție care calculează suma maximă pe un traseu care începe cu elementul $t[i][j]$, rezultă că putem să o definim în manieră Divide et Impera astfel:

$$smax(t, i, j) = \begin{cases} t[i][j], & \text{dacă } i = n - 1 \\ t[i][j] + \max(smax(t, i + 1, j), smax(t, i + 1, j + 1)), & \text{dacă } i < n - 1 \end{cases}$$

unde $\max(x, y)$ este o funcție care calculează maximumul dintre numerele întregi x și y , iar suma maximă cerută se obține în urma apelului $smax(t, 0, 0)$. Analizând graful apelurilor recursive, se poate observa faptul că sumele maxime corespunzătoare anumitor trasee se calculează de câte două ori:

De exemplu, suma maximă corespunzătoare traseului care începe cu $t[2][1]$, adică $smax(t, 2, 1)$ se calculează atât în cadrul apelului $smax(t, 1, 0)$, cât și în cazul apelului $smax(t, 1, 1)$. Mai mult, acest lucru se întâmplă pentru toate traseele care nu încep cu element aflat pe prima coloană sau pe diagonală (marcate cu **roșu** în graful de mai sus)! Astfel, se poate observa faptul că utilizarea metodei Divide et Impera este corectă, dar ineficientă, deoarece subproblemele se suprapun. Practic, complexitatea acestei variante este tot $\mathcal{O}(2^{n-1})$, deoarece, la fel ca și în cazul variantei Backtracking, se parcurg, până la urmă, toate traseele din triunghi!

Totuși, formula recurentă prin care este definită funcția $smax(t, i, j)$ exprimă *condiția de substructură optimă* a problemei date, iar faptul că subproblemele se suprapun pe cea de *superpozabilitate*, deci putem să rezolvăm această problemă utilizând tehnica programării dinamice. Practic, pentru rezolvarea relației de recurență, vom aplica tehnica memoizării, utilizând un triunghi de numere $smax$ pentru a reține soluțiile subproblemelor, respectiv elementul $smax[i][j]$ va păstra suma maximă pe un traseu care începe cu elementul $t[i][j]$:

$$smax[i][j] = \begin{cases} t[i][j], & \text{dacă } i = n - 1 \\ t[i][j] + \max\{smax[i + 1][j], smax[i + 1][j + 1]\}, & \text{dacă } 0 \leq i < n - 1 \end{cases}$$

pentru fiecare $j \in \{0, 1, \dots, i\}$.

Valorile elementelor matricei $smax$ se vor calcula într-o manieră ascendentă (*bottom-up*), respectiv se va copia ultima linie a triunghiului t în matricea $smax$, după care se vor completa restul liniilor, de jos în sus și de la stânga la dreapta:

$$t = \begin{pmatrix} 10 \\ -2 & 15 \\ 13 & -8 & -10 \\ -17 & 1 & 21 & 16 \\ 7 & 3 & -11 & 14 & 1 \end{pmatrix} \quad \left| \quad smax = \begin{pmatrix} \boxed{52} \\ 25 & 42 \\ 17 & 27 & 25 \\ -10 & 4 & 35 & 30 \\ 7 & 3 & -11 & 14 & 1 \end{pmatrix}$$

De exemplu, elementul $smax[2][1] = 27$ a fost calculat astfel: $smax[2][1] = t[2][1] + \max\{smax[3][1], smax[3][2]\} = -8 + \max\{4, 35\} = 27$.

Soluția problemei (suma maximă) este dată de $smax[0][0] = 52$, iar reconstituirea traseului pe care a fost obținută suma maximă se poate realiza într-o manieră Greedy, utilizând elementele matricei $smax$, respectiv plecăm din elementul aflat pe prima linie a matricei $smax$ și apoi ne deplasăm pe cel mai mare dintre cei doi succesori posibili ai elementului curent:

$$smax = \begin{pmatrix} 52 \\ 25 & 42 \\ 17 & 27 & 25 \\ -10 & 4 & 35 & 30 \\ 7 & 3 & -11 & 14 & 1 \end{pmatrix}$$

Reconstituirea traseului se poate realiza într-o manieră Greedy deoarece matricea $smax$ este o matrice de optime locale care au condus la un optim global!

În continuare, vom prezenta implementarea acestui algoritm în limbajul Python, considerând faptul că triunghiul de numere se citește din fișierul text `triunghi.txt`:

```
# citim triunghiul de numere din fișierul text "triunghi.txt"
f = open("triunghi.txt")
t = []
for linie in f:
    aux = [int(x) for x in linie.split()]
    t.append(aux)
f.close()
```

```

# creăm un triunghi smax de aceeași dimensiune cu triunghiul t
n = len(t)
smax = [[0]*(i+1) for i in range(n)]

# copiem ultima linie a triunghiului t în triunghiul smax
for i in range(n):
    smax[n-1][i] = t[n-1][i]

# calculăm restul elementelor triunghiului smax
for i in range(n-2, -1, -1):
    for j in range(i+1):
        smax[i][j] = t[i][j] + max(smax[i+1][j], smax[i+1][j+1])

# afișăm suma maximă care se poate obține
print("Suma maxima:", smax[0][0])

# afișăm un traseu pe care se poate obține suma maximă
print("\nTraseul cu suma maxima:")
j = 0
for i in range(n-1):
    print("{}({}, {}) -> ".format(t[i][j], i, j), end="")
    if smax[i+1][j+1] > smax[i+1][j]:
        j += 1
print("{}({}, {})".format(t[n-1][j], n-1, j))

```

Evident, complexitatea algoritmului prezentat este egală cu $O(n^2)$.

O altă variantă de rezolvare a acestei probleme se poate obține modificând semnificația unui element $smax[i][j]$, respectiv acesta va păstra suma maximă pe un traseu care se termină cu elementul $t[i][j]$. În acest caz, pentru a scrie relațiile de recurență care să exprime *condiția de substructură optimă* a problemei date, vom considera elementele triunghiului din care se poate ajunge în elementul $t[i][j]$ respectând restricțiile problemei (predecesorii săi), respectiv elementele $t[i-1][j-1]$ și $t[i-1][j]$. Se observă faptul că în elementele $t[0][j]$ (cele aflate pe prima coloană a triunghiului) se poate ajunge doar din elementele $t[i-1][j]$ aflate imediat deasupra sa, iar în elementele $t[i][i]$ (cele aflate pe diagonala triunghiului) se poate ajunge doar din elementele $t[i-1][j-1]$ aflate tot pe diagonală în direcția stânga-sus față de ele! Astfel, obținem următoarea relație de recurență:

$$smax[i][j] = \begin{cases} t[0][0], & \text{dacă } i = 0 \text{ și } j = 0 \\ t[i][j] + smax[i-1][j], & \text{dacă } 1 \leq i < n-1 \text{ și } j = 0 \\ t[i][j] + smax[i-1][j-1], & \text{dacă } 1 \leq i \leq n-1 \text{ și } j = i \\ t[i][j] + \max\{smax[i-1][j], smax[i-1][j-1]\}, & \text{în orice alt caz} \end{cases}$$

În acest caz, valorile elementelor matricei $smax$ se vor calcula astfel: se va copia primul element al triunghiului t în matricea $smax$, după care se vor completa restul liniilor, de sus în jos și de la stânga la dreapta:

$$t = \begin{pmatrix} 10 & & & & \\ -2 & 15 & & & \\ 13 & -8 & -10 & & \\ -17 & 1 & 21 & 16 & \\ 7 & 3 & -11 & 14 & 1 \end{pmatrix} \quad \bigg| \quad smax = \begin{pmatrix} 10 & & & & \\ 8 & 25 & & & \\ 21 & 17 & 15 & & \\ 4 & 22 & 38 & 31 & \\ 11 & 25 & 27 & 52 & 32 \end{pmatrix}$$

De exemplu, elementul $smax[3][1] = 22$ a fost calculat astfel: $smax[3][1] = t[3][1] + \max\{smax[2][1], smax[2][2]\} = 1 + \max\{21, 17\} = 22$.

Soluția problemei (suma maximă) este dată de maximul de pe ultima linie a matricei $smax$, respectiv $smax[4][3] = 52$, iar reconstituirea traseului pe care a fost obținută suma maximă se poate realiza într-o manieră Greedy, utilizând elementele matricei $smax$, astfel: plecăm din elementul maxim de pe ultima linie a matricei $smax$ și apoi ne deplasăm pe cel mai mare dintre cei doi predecesori posibili ai elementului curent:

$smax =$

	10				
	8	25			
	21	17	15		
	4	22	38	31	
	11	25	27	52	32

În acest caz, traseul se va reconstitui în sens invers, deci pentru afișarea sa începând cu elementul din vârful triunghiului trebuie să utilizăm o structură de date auxiliară în care să salvăm soluția și apoi să o afișăm invers.

În continuare, vom prezenta implementarea acestui algoritm în limbajul Python, considerând faptul că triunghiul de numere se citește din fișierul text `triunghi.txt`:

```
# citim triunghiul de numere din fișierul text "triunghi.txt"
f = open("triunghi.txt")
t = []
for linie in f:
    aux = [int(x) for x in linie.split()]
    t.append(aux)
f.close()

# creăm un triunghi smax de aceeași dimensiune cu triunghiul t
n = len(t)
smax = [[0]*(i+1) for i in range(n)]

# copiem elementul din vârful triunghiului t
# în vârful triunghiului smax
smax[0][0] = t[0][0]
```

```

# calculăm restul elementelor triunghiului smax
for i in range(1, n):
    for j in range(i+1):
        if j == 0:
            smax[i][j] = t[i][j] + smax[i-1][j]
        elif j == i:
            smax[i][j] = t[i][j] + smax[i-1][j-1]
        else:
            smax[i][j] = t[i][j] + max(smax[i-1][j], smax[i-1][j-1])

# determinăm poziția maximului de pe ultima linie din smax
pmax = 0
for j in range(1, n):
    if smax[n-1][j] > smax[n-1][pmax]:
        pmax = j

# construim în lista sol un traseu pe care se obține suma maximă,
# respectiv sol[i] va reține coloana pe care se află elementul
# selectat de pe linia i
j = pmax
sol = []
for i in range(n-1, 0, -1):
    sol.append(j)
    if j == 0:
        continue
    if i == j:
        j -= 1
    elif smax[i-1][j] < smax[i-1][j-1]:
        j -= 1

# adăugăm în lista sol și coloana 0, corespunzătoare
# elementului din vârful triunghiului
sol.append(0)

# deoarece traseul este construit de jos în sus,
# inversăm ordinea elementelor din lista sol
sol.reverse()

# afișăm suma maximă care se poate obține
print("Suma maxima:", smax[n-1][pmax])

# afișăm un traseu pe care se poate obține suma maximă
print("\nTraseul cu suma maxima:")
for i in range(n-1):
    print("{}({}, {}) -> ".format(t[i][sol[i]], i, sol[i]), end="")
print("{}({}, {})".format(t[n-1][sol[n-1]], n-1, sol[n-1]))

```

Complexitatea acestui algoritm este egală tot cu $\mathcal{O}(n^2)$.

Încheiem prezentarea problemei sumei maxime într-un triunghi de numere precizând faptul că ea a fost unul dintre subiectele date la Olimpiada Internațională de Informatică (ediția a VI-a) desfășurată în 1994 în Suedia: <https://ioinformatics.org/page/ioi-1994/20> (problema *The Triangle*).

În literatura de specialitate, se consideră faptul că există 3 variante ale metodei programării dinamice, în funcție de modul în care sunt calculate soluțiile subproblemelor:

- *varianta înainte*, dacă soluția subproblemei i depinde de soluțiile subproblemelor $i + 1, i + 2, \dots, n - 1$ (prima variantă de rezolvare a problemei sumei maxime într-un triunghi de numere);
- *varianta înapoi*, dacă soluția subproblemei i depinde de soluțiile subproblemelor $0, 1, \dots, i - 1$ (a doua variantă de rezolvare a problemei sumei maxime într-un triunghi de numere);
- *varianta mixtă*, dacă se combină cele două variante anterioare.

3. Subșir crescător maximal

Considerăm un șir t format din n numere întregi $t = (t_0, t_1, \dots, t_{n-1})$. Să se determine un subșir crescător de lungime maximă al șirului dat t .

Reamintim faptul că un subșir al unui șir este format din elemente ale șirului inițial ai căror indici sunt în ordine strict crescătoare (i.e., un subșir de lungime m al șirului t este $s = (t_{i_0}, t_{i_1}, \dots, t_{i_m})$ cu $0 \leq i_0 < i_1 < \dots < i_m \leq n - 1$) sau, echivalent, este format din elemente ale șirului inițial între care se păstrează ordinea relativă inițială.

De exemplu, în șirul $t = (9, 7, 3, 6, 2, 8, 5, 4, 5, 8, 7, 10, 4)$ un subșir crescător maximal este $(3, 6, 8, 8, 10)$. Soluția nu este unică, un alt subșir crescător maximal fiind $(3, 4, 5, 8, 10)$. Se observă faptul că problema are întotdeauna soluție, chiar și în cazul în care șirul dat este strict descrescător (orice element al șirului este un subșir crescător maximal de lungime 1)!

Algoritmii de tip Greedy nu rezolvă corect această problemă în orice caz. De exemplu, pentru fiecare element din șirul dat, am putea încerca să construim un subșir crescător maximal selectând, de fiecare dată, cel mai apropiat element mai mare sau egal decât ultimul element din subșirul curent și să reținem subșirul crescător de lungime maximă astfel obținut. Aplicând acest algoritm pentru șirul $t = (7, 3, 9, 4, 5)$ vom obține subșirurile $(7, 9)$, $(3, 9)$, (9) , $(4, 5)$ și (5) , deci soluția furnizată de algoritmul Greedy ar fi unul dintre cele 3 subșiruri crescătoare de lungime 2. Evident, soluția ar fi incorectă, deoarece soluția optimă este subșirul $(3, 4, 5)$, de lungime 3!

Un algoritm de tip Backtracking ar trebui să genereze toate submulțimile strict crescătoare de indici (combinări) cu $1, 2, \dots, n$ elemente, pentru fiecare submulțime de indici să testeze dacă subșirul asociat este crescător și, în caz afirmativ, să rețină subșirul de lungime maximă. Algoritmul este corect, dar ineficient, deoarece numărul submulțimilor generate și testate ar fi egal cu $C_n^1 + C_n^2 + \dots + C_n^n = 2^n - 1$, deci algoritmul are avea o complexitate exponențială!

În continuare, vom prezenta un algoritm pentru rezolvarea acestei probleme folosind tehnica programării dinamice (un algoritm de tip Divide et Impera s-ar baza pe aceeași idee, însă fără a utiliza tehnica memoizării).

Pentru a determina un subșir crescător maximal, vom calcula, într-o manieră ascendentă, lungimea maximă a unui subșir crescător care se termină cu $t[0]$, apoi lungimea maximă a unui subșir crescător care se termină cu $t[1]$, ..., respectiv lungimea maximă a unui subșir crescător care se termină cu $t[n - 1]$, iar valorile obținute (optimele locale) le vom păstra într-o listă $lmax$ cu n elemente, respectiv $lmax[i]$ va memora lungimea maximă a unui subșir crescător care se termină cu $t[i]$.

Pentru a calcula lungimea maximă a unui subșir crescător care se termină cu elementul $t[i]$, vom lua în considerare, pe rând, toate subșirurile care se termină cu elementele $t[0], t[1], \dots, t[i - 1]$, deoarece cunoaștem deja lungimile maxime $lmax[0], lmax[1], \dots, lmax[i - 1]$ ale subșirurilor crescătoare care se termină cu ele, și vom încerca să alipim elementul $t[i]$ la fiecare dintre ele. Dacă acest lucru este posibil, respectiv dacă $t[i] \geq t[j]$ pentru un indice $j \in \{0, 1, \dots, i - 1\}$, vom compara lungimea subșirului care s-ar obține, egală cu $1 + lmax[j]$, cu lungimea maximă $lmax[i]$ găsită până în acel moment și, dacă noua lungime este mai mare, vom actualiza valoarea lui $lmax[i]$.

Se observă ușor faptul că problema dată îndeplinește atât *condiția de substructură optimală* (calcularea valorii $lmax[i]$ depinde de valorile $lmax[0], lmax[1], \dots, lmax[i - 1]$), cât și *condiția de superpozabilitate* (valoarea $lmax[i]$ va fi utilizată în calculul valorilor $lmax[i + 1], \dots, lmax[n - 1]$), iar relația de recurență care caracterizează substructura optimală a problemei, în formă memoizată, este următoarea:

$$lmax[i] = \begin{cases} 1, & \text{pentru } i = 0 \\ 1 + \max_{0 \leq j < i} \{lmax[j] | t[i] \geq t[j]\}, & \text{pentru } 1 \leq i \leq n - 1 \end{cases}$$

Pentru a reconstitui mai simplu un subșir crescător maximal al șirului inițial, vom utiliza o listă auxiliară *pred*, în care un element $pred[i]$ va conține valoarea -1 dacă elementul $t[i]$ nu a putut fi alipit la niciunul dintre subșirurile crescătoare maxime care se termină cu $t[0], t[1], \dots, t[i - 1]$ sau va conține indicele $j \in \{0, 1, \dots, i - 1\}$ al subșirului crescător maximal $t[j]$ la care a fost alipit elementul $t[i]$, adică indicele j pentru care s-a obținut $\max_{0 \leq j < i} \{lmax[j] | t[i] \geq t[j]\}$.

Considerând șirul t din exemplul inițial, vom obține următoarele valori:

i	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
t	9	7	3	6	2	8	5	4	5	8	7	10	4
lmax	1	1	1	2	1	3	2	2	3	4	4	5	3
pred	-1	-1	-1	2	-1	3	2	2	6	5	8	9	7

Valorile din listele $lmax$ și $pred$ au fost calculate astfel:

- $lmax[0] = 1$ și $pred[0] = -1$, deoarece este evident faptul că lungimea maximă a unui subșir care se termină cu $t[0]$ este egală cu 1;
- $lmax[1] = 1$ și $pred[1] = -1$, deoarece elementul $t[1] = 7$ nu poate fi alipit la un subșir crescător maximal care se termină cu $t[0] = 9 > 7$;
- $lmax[2] = 1$ și $pred[2] = -1$, deoarece elementul $t[2] = 3$ nu poate fi alipit nici la un subșir crescător maximal care se termină cu $t[0] = 9 > 3$ și nici la un subșir crescător maximal care se termină cu $t[1] = 7 > 3$;

- $lmax[3] = 2$ și $pred[3] = 2$, deoarece elementul $t[3] = 6$ poate fi alipit la un subșir crescător maximal care se termină cu $t[2] = 3 \leq 6$, deci $lmax[3] = 1 + lmax[2] = 2$;
- $lmax[4] = 1$ și $pred[4] = -1$, deoarece elementul $t[4] = 2$ nu poate fi alipit nici la un subșir crescător maximal care se termină cu $t[0], t[1], t[2]$ sau $t[3]$;
- $lmax[5] = 3$ și $pred[5] = 3$, deoarece elementul $t[5] = 8$ poate fi alipit la oricare dintre subșirurile crescătoare maxime care se termină cu $t[1], t[2], t[3]$ sau $t[4]$, dar lungimea maximă se obține când îl alipim la subșirul crescător maximal care se termină cu $t[3]$, deoarece $lmax[3]$ este cea mai mare dintre valorile $lmax[1], lmax[2], lmax[3]$ și $lmax[4]$;
-

Lungimea maximă a unui subșir crescător maximal al șirului inițial este dată de valoarea maximă din lista $lmax$, iar pentru a reconstitui un subșir crescător maximal vom utiliza informațiile din lista $pred$ și faptul că un subșir crescător maximal se termină cu elementul $t[pmax]$, unde $pmax$ este poziția pe care se află valoarea maximă din $lmax$.

În cazul exemplului de mai sus, valoarea maximă din lista $lmax$ este $lmax[11] = 5$, deci $pmax = 11$, ceea ce înseamnă că un subșir crescător maximal se termină cu $t[11]$. Pentru afișarea unui subșir crescător maximal vom proceda astfel:

- inițializăm un indice i cu $pmax$, deci $i = 11$;
- $i = 11 \neq -1$, deci afișăm elementul $t[i] = t[11] = 10$ și indicele i devine egal cu $pred[11] = 9$;
- $i = 9 \neq -1$, deci afișăm elementul $t[i] = t[9] = 8$ și indicele i devine egal cu $pred[9] = 5$;
- $i = 5 \neq -1$, deci afișăm elementul $t[i] = t[5] = 8$ și indicele i devine egal cu $pred[5] = 3$;
- $i = 3 \neq -1$, deci afișăm elementul $t[i] = t[3] = 6$ și indicele i devine egal cu $pred[3] = 2$;
- $i = 2 \neq -1$, deci afișăm elementul $t[i] = t[2] = 3$ și indicele i devine egal cu $pred[2] = -1$;
- $i = -1$, deci am terminat de afișat un subșir crescător maximal (dar inversat!) și ne oprim.

Pentru a afișa subșirul crescător maximal reconstituit neinvertat, îl vom stoca într-o listă și apoi o vom afișa invers.

În continuare, vom prezenta implementarea acestui algoritm în limbajul Python, considerând faptul că elementele șirului t se citesc din fișierul text `sir.txt`:

```
f = open("sir.txt")
t = [int(x) for x in f.readline().split()]
f.close()

n = len(t)
lmax = [1] * n
pred = [-1] * n
lmax[0] = 1
for i in range(1, n):
    for j in range(0, i):
        if t[j] <= t[i] and lmax[i] < 1 + lmax[j]:
            pred[i] = j
            lmax[i] = 1 + lmax[j]
```

```

pmax = 0
for i in range(1, n):
    if lmax[i] > lmax[pmax]:
        pmax = i

print("Lungimea maxima a unui subsir crescator:", lmax[pmax])
print("Un subsir crescator maximal:")
i = pmax
sol = []
while i != -1:
    sol.append(t[i])
    i = pred[i]

print(*sol[::-1])

```

Algoritmul prezentat utilizează varianta înapoi a tehnicii programării dinamice (deoarece pentru a calcula soluția optimă $lmax[i]$ a subproblemei i am utilizat soluțiile optime $lmax[0], lmax[1], \dots, lmax[i-1]$ ale subproblemelor $0, 1, \dots, i-1$), iar complexitatea sa este egală cu $O(n^2)$.

În continuare, vom prezenta un algoritm care utilizează varianta înainte a tehnicii programării dinamice, respectiv vom calcula soluția optimă $lmax[i]$ a subproblemei i utilizând soluțiile optime $lmax[i+1], lmax[i+2], \dots, lmax[n-1]$ ale subproblemelor $i+1, i+2, \dots, n-1$. În acest scop, vom calcula, într-o manieră ascendentă, lungimea maximă a unui subșir crescător care începe cu $t[n-1]$, apoi lungimea maximă a unui subșir crescător care începe cu $t[n-2]$, ..., respectiv lungimea maximă a unui subșir crescător care începe cu $t[n-1]$, iar valorile obținute (optimele locale) le vom păstra în lista $lmax$ cu n elemente, respectiv $lmax[i]$ va memora lungimea maximă a unui subșir crescător care începe cu $t[i]$.

Pentru a calcula lungimea maximă a unui subșir crescător care începe cu elementul $t[i]$, vom lua în considerare, pe rând, toate subșirurile care încep cu elementele $t[i+1], t[i+2], \dots, t[n-1]$, deoarece cunoaștem deja lungimile maxime $lmax[i+1], lmax[i+2], \dots, lmax[n-1]$ ale subșirurilor crescătoare care încep cu ele, și vom încerca să adăugăm elementul $t[i]$ înaintea fiecăruia dintre ele. Dacă acest lucru este posibil, respectiv dacă $t[i] \leq t[j]$ pentru un indice $j \in \{i+1, i+2, \dots, n-1\}$, vom compara lungimea subșirului care s-ar obține, egală cu $1 + lmax[j]$, cu lungimea maximă $lmax[i]$ găsită până în acel moment și, dacă noua lungime este mai mare, vom actualiza valoarea lui $lmax[i]$.

Se observă ușor faptul că problema dată îndeplinește atât *condiția de substructură optimă* (calcularea valorii $lmax[i]$ depinde de valorile $lmax[i+1], lmax[i+2], \dots, lmax[n-1]$), cât și *condiția de superpozabilitate* (valoarea $lmax[i]$ va fi utilizată în calculul valorilor $lmax[0], \dots, lmax[i-1]$), iar relația de recurență care caracterizează substructura optimă a problemei, în formă memoizată, este următoarea:

$$lmax[i] = \begin{cases} 1, & \text{pentru } i = n-1 \\ 1 + \max_{i+1 \leq j < n} \{lmax[j] | t[i] \leq t[j]\}, & \text{pentru } 0 \leq i < n-1 \end{cases}$$

Pentru a reconstitui mai simplu un subșir crescător maximal al șirului inițial, vom utiliza o listă auxiliară *succ*, în care un element $succ[i]$ va conține valoarea -1 dacă

elementul $t[i]$ nu a putut fi adăugat înaintea niciunuia dintre subșirurile crescătoare maxime care încep cu $t[i + 1], t[i + 2], \dots, t[n - 1]$ sau va conține indicele $j \in \{i + 1, i + 2, \dots, n - 1\}$ al subșirului crescător maximal $t[j]$ înaintea căruia a fost adăugat elementul $t[i]$, adică indicele j pentru care s-a obținut $\max_{i+1 \leq j < n} \{lmax[j] | t[i] \leq t[j]\}$.

Considerând șirul t din exemplul inițial, vom obține următoarele valori:

i	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
t	9	7	3	6	2	8	5	4	5	8	7	10	4
lmax	2	4	5	4	5	3	4	4	3	2	2	1	1
succ	11	5	3	5	6	9	8	8	9	11	11	-1	-1

Valorile din listele $lmax$ și $succ$ au fost calculate astfel:

- $lmax[12] = 1$ și $succ[12] = -1$, deoarece este evident faptul că lungimea maximă a unui subșir care începe cu $t[12]$ este egală cu 1;
- $lmax[11] = 1$ și $succ[11] = -1$, deoarece elementul $t[11] = 10$ nu poate fi adăugat înaintea unui subșir crescător maximal care începe cu $t[12] = 4 < 10$;
- $lmax[10] = 2$ și $succ[10] = 11$, deoarece elementul $t[10] = 7$ poate fi adăugat înaintea unui subșir crescător maximal care începe cu $t[11] = 10 \geq 7$, deci $lmax[10] = 1 + lmax[11] = 2$;
- $lmax[9] = 2$ și $succ[9] = 11$, deoarece elementul $t[9] = 8$ poate fi adăugat înaintea unui subșir crescător maximal care începe cu $t[11] = 10 \geq 8$, deci $lmax[9] = 1 + lmax[11] = 2$;
- $lmax[8] = 3$ și $succ[8] = 9$, deoarece elementul $t[8] = 5$ poate fi adăugat înaintea oricăruia dintre subșirurile crescătoare maxime care încep cu $t[9], t[10]$ sau $t[11]$, dar lungimea maximă se obține când îl alipim la subșirul crescător maximal care începe cu $t[9]$, deoarece $lmax[9]$ este cea mai mare dintre valorile $lmax[9]$, $lmax[10]$ și $lmax[11]$;
-

Lungimea maximă a unui subșir crescător maximal al șirului inițial este dată de valoarea maximă din lista $lmax$, iar pentru a reconstitui un subșir crescător maximal vom utiliza informațiile din lista $succ$ și faptul că un subșir crescător maximal începe cu elementul $t[pmax]$, unde $pmax$ este poziția pe care se află valoarea maximă din lista $lmax$.

În cazul exemplului de mai sus, valoarea maximă din lista $lmax$ este $lmax[2] = 5$, deci $pmax = 2$, ceea ce înseamnă că un subșir crescător maximal începe cu $t[2]$. Pentru afișarea unui subșir crescător maximal vom proceda astfel:

- inițializăm un indice i cu $pmax$, deci $i = 2$;
- $i = 2 \neq -1$, deci afișăm elementul $t[i] = t[2] = 3$ și indicele i devine egal cu $succ[2] = 3$;
- $i = 3 \neq -1$, deci afișăm elementul $t[i] = t[3] = 6$ și indicele i devine egal cu $succ[3] = 5$;
- $i = 5 \neq -1$, deci afișăm elementul $t[i] = t[5] = 8$ și indicele i devine egal cu $succ[5] = 9$;

- $i = 9 \neq -1$, deci afișăm elementul $t[i] = t[9] = 8$ și indicele i devine egal cu $\text{succ}[9] = 11$;
- $i = 11 \neq -1$, deci afișăm elementul $t[i] = t[11] = 10$ și indicele i devine egal cu $\text{succ}[11] = -1$;
- $i = -1$, deci am terminat de afișat un subsir crescător maximal și ne oprim.

În continuare, vom prezenta implementarea acestui algoritm în limbajul Python, considerând faptul că elementele șirului t se citesc din fișierul text `sir.txt`:

```
f = open("sir.txt")
t = [int(x) for x in f.readline().split()]
f.close()

n = len(t)
lmax = [1] * n
succ = [-1] * n

lmax[n-1] = 1
for i in range(n-2, -1, -1):
    for j in range(i+1, n):
        if t[i] <= t[j] and lmax[i] < 1 + lmax[j]:
            succ[i] = j
            lmax[i] = 1 + lmax[j]

pmax = 0
for i in range(1, n):
    if lmax[i] > lmax[pmax]:
        pmax = i

print("Lungimea maxima a unui subsir crescator:", lmax[pmax])
print("Un subsir crescator maximal: ")
i = pmax
while i != -1:
    print(t[i], end=" ")
    i = succ[i]
```

Algoritmul prezentat are complexitatea egală tot cu $\mathcal{O}(n^2)$, aceasta nefiind însă minimă. O rezolvare cu complexitatea $\mathcal{O}(n \log_2 n)$ se poate obține utilizând căutarea binară: <https://www.geeksforgeeks.org/longest-monotonically-increasing-subsequence-size-n-log-n/>.

4. Plata unei sume folosind un număr minim de monede cu valori date

Considerând faptul că avem la dispoziție n monede cu valorile v_1, v_2, \dots, v_n pe care putem să le folosim pentru a plăti o sumă P , trebuie să determinăm o modalitate de plată a sumei date folosind un număr minim de monede (vom presupune faptul că avem la dispoziție un număr suficient de monede din fiecare tip).

De exemplu, dacă avem la dispoziție $n = 3$ tipuri de monede cu valorile $v = (2\$, 3\$, 5\ \$)$, atunci putem să plătim suma $P = 12\ \$$ în 5 moduri: $4 \times 3\ \$$, $1 \times 2\ \$ + 2 \times 5\ \$$,

$2 \times 2\$ + 1 \times 3\$ + 1 \times 5\$, 3 \times 2\$ + 2 \times 3\$$ și $6 \times 2\$$. Evident, numărul minim de monede pe care putem să-l folosim este 3, corespunzător variantei $1 \times 2\$ + 2 \times 5\$$.

Pentru a genera toate modalitățile de plată a unei sume folosind monede cu valori date se poate utiliza tehnica Backtracking, algoritmul fiind deja prezentat în capitolul dedicat tehnicii de programare respective. Modificând algoritmul respectiv, putem determina și o modalitate de plată a unei sume folosind un număr minim de monede (pentru fiecare modalitate de plată vom calcula numărul de monede utilizate și vom reține modalitatea cu număr minim de monede), dar algoritmul va avea o complexitate exponențială, deci va fi ineficient!

Fiind o problemă de optim, putem încerca și o rezolvare de tip Greedy, respectiv să utilizăm pentru plata sumei, la fiecare pas, un număr maxim de monede cu cea mai valoare dintre cele neutilizate deja pentru plata sumei. Pentru exemplul de mai sus, vom considera monedele în ordinea descrescătoare a valorilor lor, respectiv $v = (5\$, 3\$, 2\$)$, și vom plăti suma $P = 12\$$, astfel:

- utilizăm 2 monede cu valoarea de 5\$, deci suma de plată rămasă devine $P = 2\$$;
- nu putem utiliza nicio monedă cu valoarea de 3\$;
- utilizăm o monedă cu valoarea de 2\$, deci suma de plată rămasă devine $P = 0\$$ și algoritmul se termină cu succes;
- numărul de monede utilizate, respectiv 3 monede, este minim.

Totuși, această rezolvare de tip Greedy nu va furniza rezultatul optim în orice caz. De exemplu, dacă monedele au valorile $v = (5\$, 4\$, 1\$)$ și suma de plată este $P = 8\$$, folosind algoritmul Greedy vom găsi următoarea soluție:

- utilizăm o monedă cu valoarea de 5\$, deci suma de plată rămasă devine $P = 3\$$;
- nu putem utiliza nicio monedă cu valoarea de 4\$;
- utilizăm 3 monede cu valoarea de 1\$, deci suma de plată rămasă devine $P = 0\$$ și algoritmul se termină cu succes;
- numărul de monede utilizate, respectiv 4 monede, nu este minim (numărul minim de monede se obține când se utilizează două monede cu valoarea de 4\$).

Se observă faptul că existența monedei cu valoarea de 1\$ permite algoritmului Greedy să găsească întotdeauna o soluție, chiar dacă aceasta nu este optimă. Totuși, sunt cazuri în care algoritmul Greedy nu va găsi nicio soluție, deși problema are cel puțin una. De exemplu, dacă monedele au valorile $v = (5\$, 4\$, 2\$)$ și suma de plată este tot $P = 8\$$, vom proceda astfel:

- utilizăm o monedă cu valoarea de 5\$, deci suma de plată rămasă devine $P = 3\$$;
- nu putem utiliza nicio monedă cu valoarea de 4\$;
- utilizăm o monedă cu valoarea de 2\$, deci suma de plată rămasă devine $P = 1\$$;
- deoarece nu mai există alte tipuri de monede, algoritmul se termină fără să găsească o soluție, optimă sau nu!

Deoarece această problemă are o importanță practică deosebită, în anumite țări sunt utilizate așa-numitele *sisteme canonice de valori pentru monede*, care permit algoritmului Greedy prezentat mai sus (numit și *algoritmul casierului*) să furnizeze o soluție optimă pentru orice sumă de plată (<https://www.cs.princeton.edu/courses/archive/spring07/cos423/lectures/greed-dp.pdf>).

Pentru a rezolva problema folosind metoda programării dinamice, observăm faptul că numărul minim de monede necesare pentru a plăti o sumă P folosind o monedă cu valoarea x (evident, $1 \leq x \leq P$) se obține adăugând 1 la numărul minim de monede

necesar pentru a plăti suma $P - x$ utilizând toate tipurile de monede disponibile. De exemplu, numărul minim de monede necesare pentru a plăti suma $P = 12\$$ folosind o monedă cu valoarea $x = 5\$$ se obține adăugând 1 la numărul minim de monede necesare pentru a plăti suma $P - x = 7\$$ utilizând toate tipurile de monede disponibile. Deoarece suma $P - x$ poate să aibă orice valoare cuprinsă între 0 și $P - 1$, rezultă că pentru a putea calcula numărul minim de monede necesare pentru a plăti suma P folosind o monedă cu valoarea x trebuie să cunoaștem numărul minim de monede necesare pentru a plăti orice sumă cuprinsă între 0 și $P - 1$ folosind toate tipurile de monede disponibile cu valorile v_1, v_2, \dots, v_n . Generalizând această observație pentru toate tipurile de monede date, observăm faptul că numărul minim de monede necesare pentru a plăti o sumă P folosind toate tipurile de monede se obține adăugând 1 la minimul dintre: numărul minim de monede necesare pentru a plăti suma $P - v_1$, numărul minim de monede necesare pentru a plăti suma $P - v_2, \dots$, numărul minim de monede necesare pentru a plăti suma $P - v_n$ (evident, se vor lua în considerare doar cazurile în care moneda cu valoare v_i poate fi utilizată pentru plata sumei P , adică $v_i \leq P$).

Considerând o listă $nrmin$ cu $P + 1$ elemente de tip întreg în care elementul $nrmin[i]$ va reține numărul minim de monede necesare pentru a plăti suma i , cuprinsă între 0 și P , folosind toate tipurile de monede disponibile, relația de recurență care caracterizează substructura optimală a problemei este următoarea:

$$nrmin[i] = \begin{cases} 0, & \text{pentru } i = 0 \\ 1 + \min_{0 \leq j < n} \{nrmin[i - v[j]] \mid v[j] \leq i\}, & \text{pentru } 1 \leq i \leq P \end{cases}$$

Inițial, toate elementele listei $nrmin$ trebuie să aibă valoarea $+\infty$, adică o valoare strict mai mare decât orice valoare posibilă pentru elementele sale. Deoarece numărul maxim de monede pe care îl putem folosi pentru a plăti suma maximă P este chiar P (valoarea minimă a unei monede este $1\$$!), vom inițializa toate elementele listei $nrmin$ cu $P + 1$.

Soluția problemei, adică numărul minim de monede necesare pentru a plăti suma P , este dată de valoarea $nrmin[P]$, dacă ea este diferită de valoarea de inițializare $P + 1$, altfel, dacă rămâne egală cu $P + 1$, înseamnă că suma P nu poate fi plătită folosind monede cu valorile date. Pentru a reconstitui mai ușor o modalitate optimă de plată a sumei P vom folosi o listă $pred$, tot cu $P + 1$ elemente de tip întreg, în care un element $pred[i]$ va conține valoarea -1 dacă nu există nicio modalitate de plată a sumei i folosind monedele date sau va conține valoarea monedei $v[j]$ utilizată pentru a plăti suma i cu un număr minim de monede, adică valoarea $v[j]$ pentru care s-a obținut $\min_{0 \leq j < n} \{nrmin[i - v[j]] \mid v[j] \leq i\}$.

Considerând exemplul dat, cu $P = 12\$$ și $v = (2\$, 5\$, 3\$)$ (valorile monedelor nu trebuie să fie sortate!), vom obține următoarele valori pentru elementele listelor $nrmin$ și $pred$ (am notat cu $+\infty$ valoarea $P + 1 = 13$):

i	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
nrmin	0	$+\infty$	1	1	2	1	2	2	2	3	2	3	3
pred	-1	-1	2	3	2	5	3	2	5	2	5	5	2

Valorile evidențiate din listele *nrmin* și *pred* au fost calculate astfel:

- $nrmin[1] = +\infty$ și $pred[1] = -1$, deoarece niciuna dintre monedele cu valorile 2\$, 5\$ și 3\$ nu poate fi utilizată pentru a plăti suma $i = 1$;
- $nrmin[4] = 2$ și $pred[4] = 2$, deoarece doar monedele cu valorile 2\$ și 3\$ pot fi utilizate pentru a plăti suma $i = 4$ și $nrmin[4] = 1 + \min\{nrmin[4-2], nrmin[4-3]\} = 1 + \min\{nrmin[2], nrmin[1]\} = 1 + \min\{1, +\infty\} = 2$, deci minimul a fost obținut pentru moneda cu valoarea 2\$;
- $nrmin[7] = 2$ și $pred[7] = 2$, deoarece toate monedele pot fi utilizate pentru a plăti suma $i = 7$ și $nrmin[7] = 1 + \min\{nrmin[7-2], nrmin[7-5], nrmin[7-3]\} = 1 + \min\{nrmin[5], nrmin[2], nrmin[4]\} = 1 + \min\{1, 1, 2\} = 2$, deci minimul a fost obținut pentru moneda cu valoarea 2\$;
- $nrmin[12] = 3$ și $pred[12] = 2$, deoarece toate monedele pot fi utilizate pentru a plăti suma $i = 12$ și $nrmin[12] = 1 + \min\{nrmin[12-2], nrmin[12-5], nrmin[12-3]\} = 1 + \min\{nrmin[10], nrmin[7], nrmin[9]\} = 1 + \min\{2, 2, 3\} = 3$, deci minimul a fost obținut pentru moneda cu valoarea 2\$.

Numărul minim de monede necesare pentru a plăti suma $P = 12$ folosind monede cu valorile $v = (2, 5, 3)$ este $nrmin[12] = 3$, iar pentru a reconstitui o modalitate optimă de plată vom utiliza informațiile din lista *pred*, astfel:

- inițializăm un indice i cu P , deci $i = 12$ (variabila i reprezintă suma curentă de plată);
- $pred[i] = pred[12] = 2 \neq -1$, deci pentru a plăti suma $i = 12$ folosind un număr minim de monede a fost utilizată o monedă cu valoarea de 2\$, pe care o afișăm, și apoi indicele i devine egal cu $i - pred[i] = 10$ (suma de plată rămasă);
- $pred[i] = pred[10] = 5 \neq -1$, deci pentru a plăti suma $i = 10$ folosind un număr minim de monede a fost utilizată o monedă cu valoarea de 5\$, pe care o afișăm, și apoi indicele i devine egal cu $i - pred[i] = 5$ (suma de plată rămasă);
- $pred[i] = pred[5] = 5 \neq -1$, deci pentru a plăti suma $i = 5$ folosind un număr minim de monede a fost utilizată o monedă cu valoarea de 5\$, pe care o afișăm, și apoi indicele i devine egal cu $i - pred[i] = 0$ (suma de plată rămasă);
- $pred[i] = pred[0] = -1$, deci am terminat de afișat o modalitate de plată a sumei folosind un număr minim de monede și ne oprim.

În continuare, vom prezenta implementarea acestui algoritm în limbajul Python, considerând faptul că datele de intrare se citesc din fișierul text *monede.txt*, care conține pe prima linie valorile monedelor, iar pe a doua linie se află suma de plată P :

```
# citim datele de intrare din fișierul text "monede.txt"
# pe prima linie avem valorile monedelor (elementele listei v)
f = open("monede.txt")
aux = f.readline()
v = [int(x) for x in aux.split()]
# a doua linie conține suma de plată P
aux = f.readline()
P = int(aux)

# inițializăm listele nrmin și pred
nrmin = [P+1] * (P+1)
nrmin[0] = 0
pred = [-1] * (P+1)
```

```

# calculăm valorile nrmin[1],..., nrmin[P]
# folosind relația de recurență prezentată
for suma in range(1, P+1):
    for moneda in v:
        if moneda <= suma and 1 + nrmin[suma-moneda] < nrmin[suma]:
            nrmin[suma] = 1 + nrmin[suma-moneda]
            pred[suma] = moneda

# afișăm datele de ieșire
if nrmin[P] == P+1:
    print("Suma", P, "nu poate fi platita!")
else:
    print("Numărul minim de monede necesare pentru a plăti suma", P,
"este", nrmin[P])
    print("O modalitate de plată:")
    suma = P
    while pred[suma] != -1:
        print(pred[suma], end=" ")
        suma = suma - pred[suma]

```

Algoritmul prezentat utilizează varianta înapoi a tehnicii programării dinamice, iar complexitatea sa este egală cu $\mathcal{O}(nP)$. O astfel de complexitate se numește *complexitate pseudo-polinomială*, deoarece P nu reprezintă o dimensiune a datelor de intrare, ci o valoare a unei date de intrare! Pentru a exprima complexitatea acestui algoritm doar în raport de dimensiunile datelor de intrare vom folosi faptul ca un număr întreg strict pozitiv x poate fi reprezentat în formă binară folosind minim $1 + \lceil \log_2 x \rceil$ biți, deci complexitatea acestui algoritm este, de fapt, $\mathcal{O}(n2^{1+\lceil \log_2 P \rceil}) \approx \mathcal{O}(n2^{\lceil \log_2 P \rceil})$, ceea ce înseamnă că are o *complexitate liniară în raport cu numărul n de monede și o complexitate exponențială în raport cu lungimea reprezentării binare a sumei P de plată!*

5. Problema rucsacului (variantea discretă)

Considerăm un rucsac având capacitatea maximă G și n obiecte O_1, O_2, \dots, O_n pentru care cunoaștem greutatea lor g_1, g_2, \dots, g_n și câștigurile c_1, c_2, \dots, c_n obținute prin încărcarea lor în rucsac. Știind faptul că toate greutatea și toate câștigurile sunt numere naturale nenule, iar orice obiect poate fi încărcat doar complet în rucsac (nu poate fi "tăiat"), să se determine o modalitate de încărcare a rucsacului astfel încât câștigul total obținut să fie maxim.

De exemplu, considerând $G = 10$ kg și $n = 5$ obiecte O_1, O_2, O_3, O_4, O_5 având câștigurile $c = (80, 50, 400, 60, 70)$ RON și greutatea $g = (5, 2, 20, 3, 4)$ kg, putem obține un câștig maxim egal cu 190 RON, încărcând obiectele O_1, O_2 și O_4 .

În capitolul dedicat tehnicii de programare Greedy am văzut faptul că varianta fracționară a acestei probleme poate fi rezolvată corect utilizând tehnica respectivă. În cazul variantei discrete, tehnica Greedy nu va mai furniza o soluție corectă întotdeauna. Astfel, câștigurile unitare ale obiectelor din exemplul de mai sus vor fi $u = (16, 25, 20, 20, 17.5)$ RON/kg. Astfel, algoritmul Greedy ar selecta obiectele O_2, O_4 și O_5 , deoarece obiectele nu pot fi "tăiate" în varianta discretă a problemei rucsacului, și ar obține un câștig total egal cu 180 RON, evident mai mic decât cel maxim de 190 RON!

Se observă foarte ușor faptul că varianta discretă a problemei rucsacului nu are întotdeauna soluție, respectiv în cazul în care greutatea celui mai mic obiect este strict mai mare decât capacitatea G a rucsacului, în timp ce varianta fracționară ar avea soluție în acest caz (ar "tăia" din obiectul cu cel mai mare câștig unitar o bucată cu greutatea G).

Pentru a rezolva problema folosind metoda programării dinamice, vom proceda într-un mod asemănător cu cel utilizat pentru a rezolva problema plății unei sume folosind un număr minim de monede, astfel:

- considerăm faptul că am analizat, pe rând, obiectele O_1, O_2, \dots, O_{n-1} și am calculat câștigul maxim pe care îl putem obține folosindu-le (nu neapărat pe toate!) în limita întregii capacități G a rucsacului, deci mai trebuie să calculăm doar câștigul maxim pe care îl putem obține folosind și ultimul obiect O_n ;
- dacă obiectul O_n nu încapă în rucsac (deci $g_n > G$), înseamnă că nu-l putem folosi deloc, deci câștigul maxim rămâne cel pe care l-am obținut deja utilizând obiectele O_1, O_2, \dots, O_{n-1} ;
- dacă obiectul O_n încapă în rucsac (deci $g_n \leq G$), înseamnă că trebuie să decidem dacă este rentabil să-l încărcăm sau nu, comparând câștigul maxim deja obținut folosind obiectele O_1, O_2, \dots, O_{n-1} în limita întregii capacități G a rucsacului cu câștigul care s-ar obține prin încărcarea obiectului O_n , respectiv cu suma dintre c_n și câștigul maxim care se poate obține folosind obiectele O_1, O_2, \dots, O_{n-1} în limita capacității $G - g_n$ rămase în rucsac. Deoarece $1 \leq g_n \leq G$, rezultă că trebuie să cunoaștem câștigurile maxime care se pot obține folosind obiectele O_1, O_2, \dots, O_{n-1} în limita oricărei capacități cuprinse între 0 și $G-1$, la care se adaugă câștigul maxim care se poate obține folosind obiectele O_1, O_2, \dots, O_{n-1} în limita întregii capacități G a rucsacului (pentru cazul anterior), deci, de fapt, trebuie să cunoaștem câștigurile maxime care se pot obține folosind obiectele O_1, O_2, \dots, O_{n-1} în limita oricărei capacități cuprinse între 0 și G !
- pentru a calcula câștigurile maxime care se pot obține folosind primele $n - 1$ obiecte O_1, O_2, \dots, O_{n-1} în limita oricărei capacități cuprinse între 0 și G vom repeta raționamentul anterior pentru obiectul O_{n-1} și obiectele O_1, O_2, \dots, O_{n-2} , apoi pentru obiectul O_{n-2} și obiectele O_1, O_2, \dots, O_{n-3} și așa mai departe, până când vom calcula câștigurile maxime care se pot obține folosind doar primul obiect O_1 în limita oricărei capacități cuprinse între 0 și G .

În concluzie, pentru a rezolva problema utilizând tehnica programării dinamice, trebuie să cunoaștem toate câștigurile maxime care se pot obține folosind primele i obiecte ($i \in \{0, 1, \dots, n\}$), în limita oricărei capacități j cuprinse între 0 și G , deci, aplicând tehnica memoizării, vom considera un tablou bidimensional $cmax$ cu $n + 1$ linii și $G + 1$ coloane în care un element $cmax[i][j]$ va memora câștigul maxim care se poate obține folosind primele i obiecte în limita a j kilograme. Astfel, relația de recurență care caracterizează substructura optimală a problemei este următoarea:

$$cmax[i][j] = \begin{cases} 0, & \text{dacă } i = 0 \text{ sau } j = 0 \\ cmax[i-1][j], & \text{dacă } g_i > j \\ \max\{cmax[i-1][j], c[i] + cmax[i-1][j - g[i]]\}, & \text{dacă } g_i \leq j \end{cases}$$

pentru fiecare $i \in \{0, 1, \dots, n\}$ și fiecare $j \in \{0, 1, \dots, G\}$. În plus față de modalitatea de calcul a elementului $cmax[i][j]$ descrisă mai sus, am adăugat cazurile particulare $cmax[0][j] =$

$cmax[i][0] = 0$ (evident, câștigul maxim $cmax[0][j]$ care se poate obține folosind 0 obiecte în limita oricărei capacități j este 0 și câștigul maxim $cmax[i][0]$ care se poate obține folosind primele i obiecte în limita unei capacități nule este tot 0). De asemenea, am considerat tablourile c și g ca fiind indexate de la 1, pentru a păși

Considerând exemplul dat, vom obține următoarele valori pentru elementele matricei $cmax$:

	c_i	g_i	i/j	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
			0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
O_1	80	5	1	0	0	0	0	0	80	80	80	80	80	80
O_2	50	2	2	0	0	50	50	50	80	80	130	130	130	130
O_3	400	20	3	0	0	50	50	50	80	80	130	130	130	130
O_4	60	3	4	0	0	50	60	60	110	110	130	140	140	190
O_5	70	4	5	0	0	50	60	70	110	120	130	140	180	190

Elementele evidențiate în matricea $cmax$ au fost calculate astfel:

- $cmax[1][1] = cmax[1][2] = cmax[1][3] = cmax[1][4] = 0$, deoarece obiectul O_1 are greutatea $g_1 = 5$, deci poate fi încărcat doar în cazul în care capacitatea j a rucsacului este cel puțin egală cu 5 (de exemplu, folosind relația de recurență, obținem $cmax[1][2] = cmax[0][2] = 0$), caz în care am obținut $cmax[1][5] = \dots = cmax[1][10] = 80$ (de exemplu, folosind relația de recurență, obținem $cmax[1][9] = \max\{cmax[0][9], c[1] + cmax[0][9 - 5]\} = \max\{0, 80 + 0\} = 80$);
- $cmax[2][7] = \max\{cmax[1][7], c[2] + cmax[1][7 - 2]\} = \max\{80, 50 + 80\} = 130$, deoarece în limita a $j = 7$ kg încap ambele obiecte O_1 și O_2 ;
- linia 3 este egală cu linia 2, deoarece $g_3 = 20$ kg $>$ $G = 10$ kg, deci obiectul O_3 nu se poate încărca în niciun caz în rucsac;
- $cmax[4][10] = \max\{cmax[3][10], c[4] + cmax[3][10 - 3]\} = \max\{130, 60 + 130\} = 190$, deoarece în limita a $j = 10$ kg se poate adăuga obiectul O_4 la obiectele O_1 și O_2 care au fost încărcate pentru a obține câștigul maxim folosind primele $i = 3$ obiecte în limita a $j = 7$ kg;
- $cmax[5][9] = \max\{cmax[4][9], c[5] + cmax[4][9 - 4]\} = \max\{140, 70 + 110\} = 180$, deoarece în limita a $j = 9$ kg este mai rentabil să încărcăm obiectul O_5 alături de obiectele O_2 și O_4 (pentru care s-a obținut câștigul maxim de 110 RON folosind primele $i = 4$ obiecte în limita a $j = 5$ kg) decât să nu-l încărcăm, caz în care am păstra câștigul maxim de 140 RON obținut prin încărcarea obiectelor O_1 și O_4 dintre primele $i = 4$ obiecte în limita a $j = 9$ kg.

Câștigul maxim care se poate obține folosind toate cele n obiecte este dat de valoarea elementului $cmax[n][G]$, iar pentru a reconstitui o modalitate optimă de încărcare a rucsacului vom utiliza informațiile din matricea $cmax$, astfel:

- considerăm doi indici $i = n$ și $j = G$;

- dacă $cmax[i][j] = cmax[i - 1][j]$, înseamnă fie că obiectul O_i nu încapă în rucsac, fie încapă, dar nu ar fi fost rentabil să-l încărcăm. Indiferent de motiv, obiectul O_i nu a fost încărcat în rucsac (nu face parte din soluția optimă), deci trecem la următorul obiect O_{i-1} , decrementând valoarea indicelui i ;
- dacă $cmax[i][j] \neq cmax[i - 1][j]$, înseamnă că a fost rentabil să încărcăm obiectul O_i în limita a j kg, deci îl afișăm și trecem la reconstituirea soluției optime pentru restul de $j - g[i]$ kg folosind obiectele O_1, O_2, \dots, O_{i-1} , scăzând din indicele j valoarea $g[i]$ și decrementând indicele i .

Se observă faptul că obiectele se vor afișa în ordinea descrescătoare a indicilor lor (în "sens invers"), deci trebuie utilizată o structură de date auxiliară sau o funcție recursivă pentru a le afișa în ordinea crescătoare a indicilor lor!

În cazul exemplului de mai sus, avem $cmax[5][10] = 190$, deci profitul maxim care se poate obține este de 190 RON, iar pentru reconstituirea unei modalități optime de încărcare a rucsacului vom urma traseul marcat cu roșu în matricea $cmax$, obiectele care se vor încărca în rucsac corespunzând liniilor pe care se află elementele încadrate cu un dreptunghi, respectiv obiectele O_1, O_2 și O_4 :

	c_i	g_i	i/j	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
			0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
O_1	80	5	1	0	0	0	0	0	80	80	80	80	80	80
O_2	50	2	2	0	0	50	50	50	80	80	130	130	130	130
O_3	400	20	3	0	0	50	50	50	80	80	130	130	130	130
O_4	60	3	4	0	0	50	60	60	110	110	130	140	140	190
O_5	70	4	5	0	0	50	60	70	110	120	130	140	180	190

În continuare, vom prezenta implementarea acestui algoritm în limbajul Python, considerând faptul că datele de intrare se citesc din fișierul text `obiecte.txt`, care conține pe prima linie capacitatea G a rucsacului, iar pe fiecare dintre următoarele n linii se află greutatea și câștigul câte unui obiect. Datele de ieșire, respectiv o modalitate optimă de încărcare a rucsacului, se vor scrie în fișierul text `rucsac.txt`.

```
# fișierul de intrare conține pe prima linie
# capacitatea G a rucsacului
f = open("obiecte.txt")
G = int(f.readline())

# greutățile obiectelor se vor memora într-o listă g, iar
# câștigurile lor într-o listă c
# ambele liste trebuie să fie indexate de la 1, deci adăugăm
# în fiecare câte o valoare "inexistentă" egală cu 0
g = [0]
c = [0]
```

```

# pe fiecare dintre liniile rămase, fișierul text conține
# greutatea și câștigul unui obiect
for linie in f:
    aux = linie.split()
    g.append(int(aux[0]))
    c.append(int(aux[1]))

f.close()

# n = numărul de obiecte
n = len(g) - 1

# inițializăm toate elementele matricei cmax cu 0
cmax = [[0 for x in range(G+1)] for x in range(n+1)]

# calculăm elementele matricei cmax folosind relația de recurență
for i in range(1, n+1):
    for i in range(1, n+1):
        for j in range(1, G+1):
            cmax[i][j] = cmax[i-1][j]
            if g[i] <= j and c[i]+cmax[i-1][j-g[i]] > cmax[i-1][j]:
                cmax[i][j] = c[i]+cmax[i-1][j-g[i]]

# scriem în fișierul text rucsac.txt o modalitate optimă
# de încărcare a rucsacului
f = open("rucsac.txt", "w", encoding="UTF-8")

f.write("Câștigul maxim: " + str(cmax[n][G]) + "\n")
f.write("Obiectele încărcate: ")
i, j = n, G
while i != 0:
    if cmax[i][j] != cmax[i-1][j]:
        f.write(str(i) + " ")
        j = j - g[i]
    i = i - 1

f.close()

```

Algoritmul prezentat utilizează varianta înapoi a tehnicii programării dinamice, iar complexitatea sa este una de tip pseudo-polinomial, fiind egală cu $\mathcal{O}(nG) \approx \mathcal{O}(n2^{\lceil \log_2 G \rceil})$.

6. Planificarea proiectelor cu bonus maxim

Considerăm n proiecte P_1, P_2, \dots, P_n pe care poate să le execute o echipă de programatori într-o anumită perioadă de timp (de exemplu, o lună), iar pentru fiecare proiect se cunoaște un interval de timp în care acesta trebuie executat (exprimat prin numerele de ordine a două zile din perioada respectivă), precum și bonusul pe care îl va obține echipa dacă proiectul este finalizat la timp (altfel, echipa nu va obține niciun bonus

pentru proiectul respectiv). Să se determine o modalitate de planificare a unor proiecte care nu se suprapun astfel încât bonusul obținut de echipă să fie maxim. Vom considera faptul că un proiect care începe într-o anumită zi nu se suprapune cu un proiect care se termină în aceeași zi!

Exemplu:

Vom considera faptul că datele de intrare se citesc din fișierul text `proiecte.in`, care conține pe prima linie numărul n de proiecte, iar fiecare dintre următoarele n linii conține intervalul de timp în care proiectul trebuie executat și bonusul acordat. De exemplu, a doua linie din fișierul de intrare conține informațiile despre proiectul P_1 , respectiv intervalul $[7, 13]$ în care acesta trebuie efectuat pentru ca echipa să obțină bonusul de 850 RON. Datele de ieșire se vor scrie în fișierul text `proiecte.out`, în forma indicată mai jos:

proiecte.in	proiecte.out
P1 7 13 850	P4: 02-06 -> 650 RON
P2 4 12 800	P1: 07-13 -> 850 RON
P3 1 3 250	P5: 13-18 -> 1000 RON
P4 2 6 650	P7: 25-27 -> 300 RON
P5 13 18 1000	
P6 4 16 900	Bonusul echipei: 2800 RON
P7 25 27 300	
P8 15 22 900	

Deși problema este asemănătoare cu *problema planificării unor proiecte cu profit maxim*, prezentată în capitolul dedicat tehnicii de programare Greedy, în care intervalele de executare ale proiectelor sunt restrânse la o singură zi, o strategie de tip Greedy nu va furniza întotdeauna o soluție corectă. De exemplu, dacă am planifica proiectele în ordinea descrescătoare a bonusurilor, atunci un proiect P_1 ($[1,10]$, 1000 RON) cu bonus mare și durată mare ar fi programat înaintea a două proiecte P_2 ($[1,5]$, 900 RON) și P_3 ($[6,9]$, 800 RON) cu bonusuri și durate mai mici, dar având suma bonusurilor mai mare decât bonusul primului proiect ($900+800 = 1700 > 1000$). Într-un mod asemănător se pot găsi contraexemple și pentru alte criterii de selecție bazate pe ziua de început, pe ziua de sfârșit, pe durată sau pe raportul dintre bonusul și durata unui proiect!

Pentru a rezolva problema folosind metoda programării dinamice, vom proceda în următorul mod:

- considerăm proiectele P_1, P_2, \dots, P_n ca fiind sortate în ordine crescătoare după ziua de sfârșit (vom vedea imediat de ce);
- considerăm faptul că am calculat bonusurile maxime $bmax_1, bmax_2, \dots, bmax_{i-1}$ pe care echipa le poate obține planificând o parte dintre primele i proiecte P_1, P_2, \dots, P_{i-1} (sau chiar pe toate!), iar acum trebuie să calculăm bonusul maxim $bmax_i$ pe care echipa îl poate obține luând în considerare și proiectul P_i ;
- înainte de a calcula $bmax_i$, vom determina cel mai mare indice $j \in \{1, 2, \dots, i-1\}$ al unui proiect P_j după care poate fi planificat proiectul P_i (i.e., ziua de început a proiectului P_i este mai mare sau egală decât ziua în care se termină proiectul P_j) și vom nota acest indice j cu ult_i (dacă nu există nici un proiect P_j după care să poată fi planificat proiectul P_i , atunci vom considera $ult_i = 0$);

- calculăm $bmax_i$ ca fiind maximul dintre bonusul pe care îl echipa poate obține dacă nu planifică proiectul P_i , adică $bmax_{i-1}$, și bonusul pe care îl echipa poate obține dacă planifică proiectul P_i după proiectul P_{ult_i} , adică $bonus_i + bmax_{ult_i}$, unde prin $bonus_i$ am notat bonusul pe care îl primește echipa dacă finalizează proiectul P_i la timp.

Se observă faptul că ult_i se poate calcula mai ușor dacă proiectele sunt sortate crescător după ziua de terminare, deoarece ult_i va fi primul indice $j \in \{i-1, i-2, \dots, 1\}$ pentru care ziua de început a proiectului P_i este mai mare sau egală decât ziua în care se termină proiectul P_j . De asemenea, se observă faptul că valorile ult_i trebuie păstrate într-o listă, deoarece sunt necesare pentru reconstituirea soluției.

Folosind observațiile și notațiile anterioare, precum și tehnica memoizării, relația de recurență care caracterizează substructura optimală a problemei este următoarea:

$$bmax[i] = \begin{cases} 0, & \text{dacă } i = 0 \\ \max\{bmax[i-1], bonus[i] + bmax[ult[i]]\}, & \text{dacă } i \geq 1 \end{cases}$$

Bonusul maxim pe care îl poate obține echipa este dat de valoarea elementului $bmax[n]$, iar pentru a reconstitui o modalitate optimă de planificare a proiectelor vom utiliza informațiile din matricea $bmax$, astfel:

- considerăm un indice $i = n$;
- dacă $bmax[i] \neq bmax[i-1]$, înseamnă că proiectul P_i a fost utilizat în planificarea optimă, deci îl afișăm și trecem la reconstituirea soluției optime care se termină cu proiectul $P_{ult[i]}$ după care a fost planificat proiectul P_i , respectiv indicele i ia valoarea $ult[i]$;
- dacă $bmax[i] = bmax[i-1]$, înseamnă că proiectul P_i nu a fost utilizat în planificarea optimă, deci trecem la următorul proiect P_{i-1} , decrementând valoarea indicelui i .

Se observă faptul că proiectele se vor afișa invers, deci trebuie utilizată o structură de date auxiliară pentru a le afișa în ordinea intervalelor în care trebuie executate!

Pentru exemplul dat, vom obține următoarele valori pentru elementele listelor ult și $bmax$ (informațiile despre proiectele P_1, P_2, \dots, P_n ale echipei vor fi memorate într-o listă lp cu elemente de tip tuplu și sortare crescător în funcție de ziua de sfârșit):

i	0	1		2		3		4		5		6		7		8	
lp	−	P ₃		P ₄		P ₂		P ₁		P ₆		P ₅		P ₈		P ₇	
		1	3	2	6	4	12	7	13	4	16	13	18	15	22	25	27
		250		650		800		850		900		1000		900		300	
ult	−	0		0		1		2		1		4		4		7	
bmax	0	250		650		1050		1500		1500		2500		2500		2800	
		0		250		650		1050		1500		1500		2500		2500	
		250		650		800+250		850+650		900+250		1000+1500		900+850		300+2500	

Valorile din lista $bmax$ sunt cele scrise cu **roșu** și au fost calculate ca fiind maximul dintre cele două valori scrise cu **albastru**, determinate folosind relația de recurență. De exemplu, $bmax[4] = \max\{bmax[3], bonus[4] + bmax[ult[4]]\} = \max\{1050, 850 + bmax[2]\} = \max\{1050, 850 + 650\} = 1500$.

Pentru exemplul considerat, bonusul maxim pe care îl poate obține echipa este $bmax[8] = 2800$ RON, iar pentru a reconstitui o planificare optimă vom utiliza informațiile din listele $bmax$ și ult , astfel:

- inițializăm un indice $i = n = 8$;
- $bmax[i] = bmax[8] = 2800 \neq bmax[i - 1] = bmax[7] = 2500$, deci proiectul $lp[8] = P_7$ a fost programat și îl afișăm, după care indicele i devine $i = ult[i] = ult[8] = 7$;
- $bmax[i] = bmax[7] = 2500 = bmax[i - 1] = bmax[6] = 2500$, deci proiectul $lp[7] = P_8$ nu a fost programat și indicele i devine $i = i - 1 = 6$;
- $bmax[i] = bmax[6] = 2500 \neq bmax[i - 1] = bmax[5] = 1500$, deci proiectul $lp[6] = P_5$ a fost programat și îl afișăm, după care indicele i devine $i = ult[i] = ult[6] = 4$;
- $bmax[i] = bmax[4] = 1500 \neq bmax[i - 1] = bmax[3] = 1050$, deci proiectul $lp[4] = P_1$ a fost programat și îl afișăm, după care indicele i devine $i = ult[i] = ult[4] = 2$;
- $bmax[i] = bmax[2] = 650 \neq bmax[i - 1] = bmax[1] = 250$, deci proiectul $lp[2] = P_4$ a fost programat și îl afișăm, după care indicele i devine $i = ult[i] = ult[2] = 0$;
- $i = 0$, deci am terminat de afișat o modalitate optimă de planificare a proiectelor și ne oprim.

În continuare, vom prezenta implementarea acestui algoritm în limbajul Python, considerând faptul că datele de intrare se citesc din fișierul text `proiecte.txt`, care conține pe fiecare linie informațiile despre câte un proiect, în ordinea denumire, ziua inițială, ziua finală și bonusul:

```
# funcție folosită pentru sortarea crescătoare a proiectelor
# în raport de data de sfârșit (cheia)
def cheieDataSfarsitProiect(t):
    return t[2]

f = open("proiecte.in")

# lp este lista proiectelor în care am adăugat un prim proiect
# "inexistent" pentru a avea proiectele indexate de la 1
lp = [("", 0, 0, 0)]
for linie in f:
    # un proiect = un tuplu (ID, data început, data sfârșit, profit)
    aux = linie.split()
    lp.append((aux[0], int(aux[1]), int(aux[2]), int(aux[3])))

f.close()

# n = numărul proiectelor
n = len(lp) - 1

# sortăm proiectele crescător după data de sfârșit
lp.sort(key=cheieDataSfarsitProiect)
```

```

# calculăm elementele listelor pmax și ult
pmax = [0] * (n + 1)
ult = [0] * (n + 1)

for i in range(1, n+1):
    for j in range(i-1, 0, -1):
        if lp[j][2] <= lp[i][1]:
            ult[i] = j
            break

    if lp[i][3] + pmax[ult[i]] > pmax[i-1]:
        pmax[i] = lp[i][3] + pmax[ult[i]]
    else:
        pmax[i] = pmax[i-1]

# reconstituim o soluție
i = n
sol = []
while i >= 1:
    if pmax[i] != pmax[i-1]:
        sol.append(lp[i])
        i = ult[i]
    else:
        i -= 1

# inversăm soluția obținută
sol.reverse()

# scriem soluția în fișierul text proiecte.out
fout = open("proiecte.out", "w")

for ps in sol:
    fout.write("{}: {:02d}-{:02d} -> {} RON\n".format(ps[0], ps[1],
        ps[2], ps[3]))

fout.write("\nBonusul echipei: " + str(pmax[n]) + " RON")

fout.close()

```

Complexitatea algoritmului prezentat este $\mathcal{O}(n^2)$ și poate fi scăzută la $\mathcal{O}(n \log_2 n)$ dacă utilizăm o căutare binară modificată pentru a calcula valoarea $ult[i]$: <https://www.geeksforgeeks.org/weighted-job-scheduling-log-n-time/>.